

[Godskesen.]

Raadets Bestemmelse ske mundtlig, skal stryges. Dermed har man for øvrigt ikke sagt, at det altid skal ske skriftligt, thi der bliver tilbage Bestemmelsen, at det *som Regel* skal være skriftligt. Men Udvalgets Flertal og den højtærede Justitsminister har heller ikke her kunnet følge Sundhedsstyrelsen under Hensyn til, at Retslægeraadet ogsaa her optræder som bestemt Modstander. Altsaa, Flertallet og Justitsministeren er imod dette Ændringsforslag. Derimod er Enigheden genoprettet, naar man kommer ned til 4de Stykke, hvor det hedder:

„I Raadets Erklæring skal Udfaldet af den stedfundne Forhandling i alle de ovennævnte Tilfælde angives.“

Det følger af sig selv, at naar man afgiver en Erklæring, maa man gøre Rede for, hvorpaa den er bygget, men Sundhedsstyrelsen foreslaar, at der tilføjes:

„Hvis Forhandlingen er foregaaet skriftlig, skal Genparter af de udvekslede Skrivelser vedlægges.“

— det er jo ret naturligt, thi skal de Folk, der skal benytte Erklæringen, virkelig kunne gøre det med Forstand, maa de have hele Materialet, ogsaa Genparter af Skrivelserne. Hele Udvalget har derfor med Tilslutning af Justitsministeren kunnet følge Sundhedsstyrelsen paa dette Punkt.

De Bemærkninger, jeg hidtil har gjort, angaar Lovforslagets reelle Indhold, men desuden findes der et lille Ændringsforslag under Nr. 5 til § 7. I § 7 staar der, at Loven træder i Kraft den 1. April 1935; af let forstaaelige Grunde lader dette sig ikke nu praktisere. Udvalget vilde for sit Vedkommende have været villigt til at sætte en af de følgende Maaneder, hvad der nu var bekvemt; men da den højtærede Minister eller maaske snarere hans Embedsmænd har erklæret, at de kan bringe Sagen i Orden allerede til 1. Maj, har vi ikke villet udsætte Lovens Ikrafttræden længere end højst nødvendigt. Derfor gaar Ændringsforslaget kun ud paa, at 1. April ændres til 1. Maj.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale ærede Medlemmer at stemme mod de Ændringsforslag, der stilles af et Mindretal, men stemme for den Affattelse, som anbefales enten af hele Udvalget eller af Flertallet, med Tilslutning af den højtærede Justitsminister.

Rytter: Udvalgets ærede Ordfører (Godskesen) har nu gjort Rede for Betænkningen og derunder ogsaa omtalt de af Mindretallet stillede Ændringsforslag. Jeg skal

tillade mig nærmere at begrunde, hvorfor vi har stillet de to Ændringsforslag, idet jeg paa nærværende Tidspunkt skal afholde mig fra at tale om vor Stilling til Lovforslaget i al Almindelighed, hvis Struktur vi ikke har kunnet tiltræde.

Under Nr. 2 har vi stillet et Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 1. Den højtærede Justitsminister er gaaet med til, at de under Punkt 1 og 2 i Ændringsforslaget nævnte Erklæringer — saaledes som foreslaaet i Sundhedsstyrelsens Skrivelse — ikke vil være at forelægge Retslægeraadet. Angaaende Punkt 1 siger Retslægeraadet, at det er noget, som allerede sker nu. Jeg vilde ønske, at Ministeren vilde have lagt den samme Motivering til Grund med Hensyn til de følgende Erklæringer, saa vilde der ikke have været Tale om en Udvidelse af Retslægeraadets Virksomhed, men kun om en Fastslaen af de Regler, der allerede nu gælder. Det vilde vi fra vor Side have betragtet som et stort Fremskridt. Grunden til, at Retslægeraadet ikke har kunnet gaa med til Punkterne 3 og 4 — og den højtærede Justitsminister heller ikke —, er, som det udtales i Retslægeraadets Skrivelse, at man nærer en vis Skepsis over for vore underordnede Lægeautoriteter, Amtslægerne og Kredslægerne, idet man mener, at de i mange Tilfælde ikke vil være i Stand til at træffe disse Afgørelser, og derfor skal Sagerne sendes ind til Ministeriet. Heroverfor mener vi, at det er noget mærkværdigt, at man overlader en Mængde Spørgsmaal af den mest vitale Betydning for hele Sundhedsplejen her i Landet, Børneforsorg, Hospitaler, Epidemier og lignende Forhold, til Kredslæger og Amtslæger, men saa snart der er Tale om et eller andet kriminelt Forhold, kan man ikke overlade Amtslæger og Kredslæger at afgøre selv de simpleste Spørgsmaal ud fra den Betragtning, at nogle af Spørgsmaalene er ikke saa simple, de maa ind til Retslægeraadet, og følgelig skal alle Sager ind til Retslægeraadet. Dette er en uheldig Begrundelse. Vi fra vor Side er villige til at lade alle tvivlsomme Spørgsmaal gaa ind til Retslægeraadet. Vi anser den foreslaaede Ordning for saa meget mere uheldig, som det udtrykkeligt i Ændringsforslaget hedder:

„for saa vidt der af Retten ikke skønnes at foreligge noget særligt“.

Altsaa, saa snart Retten er enig med en af Parterne i Sagen om, at der foreligger noget særligt, er vi villige til, at det skal forelægges Retslægeraadet. Den højtærede Justitsminister har imidlertid ikke villet til-